

valget for Andragender og henvist til det Udvalg, der blev nedsat angaaende Forandringer i de bestaaende Kreditforeningers Statutter. I dette Udvalg opgav man i alt Fald foreløbig Tanken om at fremføre Agravforeningens Forslag som særligt Forslag og i den Form, hvori det forelaa, og foretrak at knytte det til Ministerens Forslag angaaende Forandringer i de bestaaende Kreditforeninger, idet man i Stedet for at foreslaa oprettet en selvstændig Landkreditforening, der skulde nyde de af Agravforeningen attraaede Begunstigelser, vilde give de samme Begunstigelser, deriblandt Statsgaranti til de bestaaende Kreditforeninger baade for By og Land. Jeg gif den Gang som Medlem af Udvalget med til de Endringsforslag, der fremkom derom ved 2den Behandling af Kreditforeningsforslaget her i Tinget. Jeg gjorde det dog kun modstræbende og tog udtrykkelig Reservation; men jeg gjorde det, fordi jeg gif ud fra først og fremmest, at den Side, hvortil jeg hører, som Forholdene den Gang vare, var et Mindretal i Tinget og intet kunne føre igennem, og at naar vi ikke kunde føre noget igennem, saa tjente vi Hovedtanken i Sagen, nemlig at højne Landbrugets Prioritetsforhold, bedst ved at gaa med til det, der for os kunde blive et godt subsidiært Standpunkt, om det end ikke i og for sig tilfredsstillede os, og jeg tog dernæst ogsaa denne Stilling, fordi jeg gif ud fra, at som de politiske Forhold den Gang vare, laa det nær at antage, at den Gruppe her i Tinget, som tog Tøsten i denne Sag, stod i et saadant Forhold til Flertallet i det andet høje Ting, at det maatte ventes, at denne Gruppe kunde føre Sagen igennem paa den Maade, den fandt rigtig. Jeg ventede derfor, at naar man gif med til dens Endringsforslag, vilde man opnaa, dels at Sagen kom til det andet høje Ting med fuldstændigere Enstemmighed fra dette Ting, og dels, at man kom til noget, der, om det end efter min Mening ikke fuldt tilfredsstillede, dog i Hovedsagen realiserede den samme Tante, og som, saaledes som de politiske Forhold vare, kunde ventes at finde Bifald i det andet Ting. Det er imidlertid vel bekendt, hvorledes det gif, da Lovforslaget om Forandringer i Kreditforeningernes Statutter med den nævnte Endring kom op i Landstinget. Det mødte der en meget stærk og alvorlig Modstand, og det blev ved 2den Behandling flaaet ned. Det mødte en Modstand saa stærk og decideret, som vel sjældent noget Lovforslag, der er kommet fra dette Ting, har mødt oppe i Landstinget — det skulde da være det lille og vistnok udmærkede Forslag, som jeg i

sin Tid var Ordfører for, angaaende Afskrivning af en Del af Hartkornskatterne. Nu ligger altsaa Sagen saaledes for, at vi vide, at den Forbindelse, der var mellem en af Grupperne her i Tinget og en anden Gruppe af en anden Farve, dels her i Tinget, dels i Landstinget, ikke har været tilstrækkelig til at føre denne Sag igennem, og saa tror jeg og mine Medforslagsstillere med mig, at den rigtige Vej at gaa maa være den at optage Spørgsmaalet i dets oprindelige Renhed, at stille sig, for saa vidt man med mig mener, at det er det rigtige, paa det Standpunkt, som er udtrykt i Agravforeningens oprindelige Andragende. Det er altsaa dette, der er flet gennem det Forslag, der foreligger til Behandling. Forslaget er affattet Ord til andet, som det var udarbejdet af Agravforeningen.

Hvad Maalet er med dette Forslag, er noget, der er saa vel bekendt, at det næsten er overflødigt at udvikle det. Maalet er at skaffe Landbruget bedre Prioritetsforhold, Medgang i Renten, først og fremmest af Landbrugets 1ste Prioriteter og derigennem indirekte ogsaa af de sekundære.

Det første Spørgsmaal, der maa rejse sig, bliver da, om det kan antages, at dette Maalet kan naas ad den Vej, der er fremsat i Forslaget. Jeg tror ikke, at der kan være nogen som helst Tvivl om, at Maalet vil kunne naas ad den Vej. Naar man sammenligner den Rentefod, der er gældende i visse Lande med stor Bøngerigdom, Frankrig og først og fremmest England, med den, der er gældende her, ser man jo straks, at der derovre er en meget lavere Rentefod end den, vi kende herhjemme. Man ser f. Eks., at engelske $2\frac{3}{4}$ pCt.s Statsobligationer for Øjeblikket noteres til en Kurs af omtrent 110, altsaa omtrent 10 Points over pari, medens vore 3 pCt.s Statsobligationer staa nogle Points under pari. Naar Forholdet er det, at man i disse Lande har en saa høj Kurs paa Statsobligationerne, kan Grunden dertil selvfølgelig kun være den, at man har en saadan Overflod af Bønge, der søge den Anvendelse, som anses for sikrest, at derigennem Obligationskursen høves, og Renten trykkes ned. Nu kan det naturligvis ikke falde mig ind at sammenligne den danske

Rettelse.

Sp. 3826, S. 25 f. o.: „komplimenterende“, læs: „komplementerende“.